

opusdei.org

”Fred i Elfenbenskusten”

Carine kommer från franska Elfenbenskusten. Hon bodde i Frankrike i 7 år och avslutade sina studier i Paris. Hon återvände till Elfenbenskusten år 2004 för att där arbeta som arkitekt. Hon är medlem i Opus Dei och deltar i utvecklingen av Opus Deis apostolat i Elfenbenskusten.

2011-07-19

Carine berättar för oss om vardagen under de senaste månaderna.

Det finns ofta historier, som man bara tror sig kunna se på televisionen, i filmer eller reportage, det finns många ljud, som man aldrig kunnat föreställa sig att höra.

Åtminstone under det senaste året skulle vi aldrig misstänkt att uppleva allt vi varit med om under dessa två senaste månaderna i

Elfenbenskusten. Att gå bredvid beväpnade män, att fly från kvarter till kvarter eller från en by till en annan, att i sitt hem hysa flera närbesläktade eller avlägsna familjemedlemmar, att äta en gång om dagen, att vara flera som sover i korridorer utan fönster för att undvika bli träffade av kulor, att gömma sig under sängen, vara instängd under flera dagar, att gå långa sträckor, i brist på transportmöjligheter, springa till stormarknaden med rädsla i magen före utgångsförbudet klockan 12 på dagen, stå i kö i timmar för att anskaffa de viktigaste livsmedlen, att

hela natten be rosenkransen under bombardemangen, att leva utan rinnande vatten och utan elektricitet, det är vad vi berättar om spontant för varandra i dag, när var och en börjar sticka ut huvudet ur sitt gömställe.

Redan från början av dessa händelser blev vi medvetna om att saker och ting bara kunde lösas upp genom ett underverk, ty allteftersom tiden gick förstärktes de båda motsatta lägren, och stadsgerillan, som vi kände till sedan januari månad, antog en krigisk hållning med militära konflikter och förekomst av tunga vapen. Parallellt med detta krig fanns det stor osäkerhet i staden, att gå ut på staden blev en viss ansträngning. Vi bad alla om ett underverk, om ett fredens mirakel. Det var en fortlöpande bön i allt vi gjorde, särskilt hemma, ty i vissa ögonblick var det helt omöjligt att gå ut för att

bege sig till en kyrka, ens för söndagsmässan. Jag tror inte vi någonsin bett så många rosenkransböner! Vilken tröst var det inte också, att så många människor i hela världen bad för oss, gjorde pilgrimsresor eller vakade för oss med intentionen ”Fred i Elfenbenskusten”. När vi lyckades komma in på Internet – vilken glädje att se alla mejl som kommit från familjer och vänner från hela världen med rubriker som ”Vi ber för er”, ”Nytt från Abidjan?” eller också ”Vi tänker mycket på er!” Vi var särskilt tacksamma mot Fadern, Prelaten i Opus Dei, som regelbundet tog kontakt med oss för att få veta vad som hänt, som uppmuntrade oss och som bad alla, när han kunde, att be för fred i Elfenbenskusten.

Det har hänt många underverk. Även om osäkerheten är kvar och den materiella och moraliska återuppbyggnaden kommer att ta tid

och om konflikterna har upphört i stora delar av kvarteren, börjar alla komma ut ur sitt gömställe för att återfinna sitt hem, om det inte redan är upptaget. Yrkesverksamheten börjar långsamt igen, men Abidjan är ganska skövlat. Universitetet och somliga ämbetsverk är ödelagda eller plundrade på sin utrustning. Det är dock nu vi upplever de mirakel som alla upplevt och alla förmåner vi fått genom bönen. De som "överlevt" kulorna är många. Larissa, gymnasist, berättar: när jag var i mitt rum, fick jag stor lust att läsa matematik, att få försprång i läroprogrammet, som väntade. Jag lämnade rummet, där jag bodde, för att gå till matsalen och träffa min vän Léo för att få en matematiklektion. Valérie, en annan vän, som var känd för att ständigt frysa, kände denna dag att det var mycket varm i hennes rum och kom till gruppen i matsalen, som höll på att läsa nära fläkten. Få minuter efter

detta kom ett skott i rummet, som lämnats av alla.”

Simone, husmor, brukar varje kväll hemma i vardagsrummet läsa rosenkransen med sina barn och några flyktingar hon hyser hemma. Alla går ned varje kväll utom en sjuk man, som man omsorgsfullt installerat i ett av rummen på övre våningen. I dag ber mannen helt oväntat att få läsa rosenkransen med alla andra. Efter att han kommit ned, träffades huset av en granat, just i den sjukes rum. Allt i rummet brann upp, liksom kläderna som inte är mer än aska. Hur kan man annat än tacka Jungfru Maria för hennes tydliga beskydd?

Alldeles i början av händelserna stannar gymnasisten Larissa, som kommit tillbaka från skolan, där lektionerna blivit definitivt uppskjutna på grund av osäkerheten, ett ögonblick på Centre Culturel

Marahué, där hon brukade läsa på sin fritid. Portvakten är där, men centret är tomt, där finns ingen kvar utom en elev som stannat kvar för att arbeta på terrassen och som inte tycks höra alla avlägsna ljud från skotten. Larissa underrättar henne om den aktuella faran och uppmanar henne att gå hem fortast möjligt. När den senare hade slutat plocka ihop sina saker och lämnat terrassen, exploderade där en kula på marken.

Som en skyddsängel betraktar Joelle den unge okände mannen, som följde med henne och hennes vänner på deras långa väg mitt i universitetets campus och framför polisskolan, innan hon efter stor skräck och skottlossning på gatan kunde finna en taxi.

Marina berättar om sin brorsdotters tur. Alla dessa oljud från skott och tunga vapen hade försatt hennes brorsdotter i ett chocktillstånd, hon

sov inte längre, talade inte längre och hade mist aptiten. Marina och hennes syster, som var mycket bekymrade, hade börjat be och överlämna denna intention till den helige Josemaría. Det blev så att hennes brorsdotter föll i sömn under de praktiskt taget två dagar, då man bara hörde skott från tunga vapen, och att hon tillbringade sin tid med att sova, med då och då några vakna stunder för att äta. Hon har alltså inget minne av vad som hände under dessa förskräckliga dagar...

Rosalie arbetar i ett företag som har ett kassaskåp. Och sedan länge har hon lärt sin sekreterare att anförtro dess säkerhet åt den helige Josemaría genom att varje dag be bönen till detta helgon för denna känsliga intention. Det fanns en period under kriget då alla stora företag och kassaskåp i Abidjan plundrades. När striderna slutade, kunde Rosalie bege sig till sitt kontor och konstatera, att

kassaskåpet i hennes företag hade förblivit oskadat, väl bevakat av den helige Josemaría. Flera lådor i hennes kontor har öppnats, men biblioteket, där hon förvarade sina viktigaste dokument och där hon också ordnade sina bilder av den helige Josemaría, förblev helt orört av plundrarna.

Vittnesmål om samarbete och solidaritet mellan grannar eller helt enkelt mellan förbipasserande är många. Yvonne förklarar, hur hennes mamma, som var handlare, beslöt, när det inte var möjligt för någon att skaffa livsmedel, att gratis dela alla kryddor hon sålde med sina grannar. Duni talade om för sin bror under denna period, att hon inte hade något ris hemma, då där bodde 35 personer. Hur stor var inte hennes förvåning att se en vän till sin bror komma till fots med en säck med 25 kg på axlarna! Han hade hört talas om deras försök att hitta

livsmedel och hade gått en timme till deras hus. När det var fråga om Marinas farbror som inte kunde fara för att begrava sin far, eftersom den avlidnes by var belägrad av några etniska grupper. Det var hans grannar som erbjöd sig att åka i hans ställe för att begrava fadern, eftersom de kunde röra sig utan svårigheter på grund av att de tillhörde denna etniska grupp.

Det finns så mycket att berätta. Vi håller på att efterhand upptäcka återförening mellan familjer, vänner, kolleger, allt som var ”gott” under detta krig. Även om många förlorat allt de ägde, sin utrustning, sina hus, förstår vi, att livet är viktigast. Och vi är medvetna om att livet hos många av oss har åtnjutit ett särskilt beskydd.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
fred-i-elfenbenskusten/](https://opusdei.org/sv-se/article/fred-i-elfenbenskusten/) (2026-04-05)